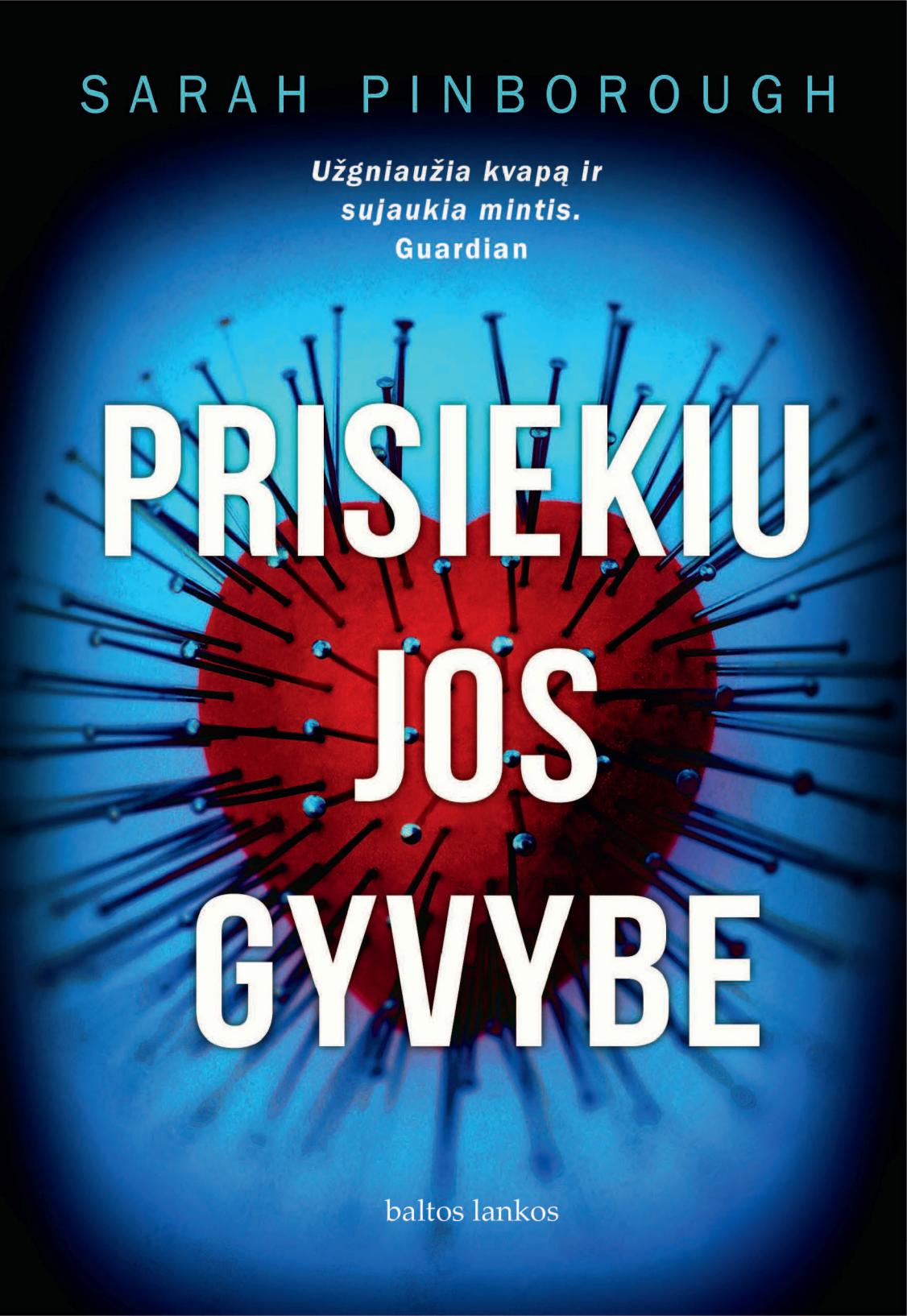

SARAH PINBOROUGH

*Užgniaužia kvapą ir
sujaukia mintis.*
Guardian

PRISIEKIU
JOS
GYVYBE

baltos lankos

Sarah Pinborough

Prisiekiu jos gyvybe

romanas

Iš anglų kalbos vertė Nida Norkūnienė

baltos lankos

1

Paskui

Jis

Kalė.

Jis taip smarkiai sugniaužia popieriaus kraštelį, kad tvarkingos kruopščiai parašytų žodžių linijos susisuka keistais zigzagais, vieni sakiniai susiglamžo, kiti išryškėja ir jį erzina.

Aš negaliu to iškęsti.

Tu pernelyg piktas.

Kai skaudini, tu mane gąsdini.

Daugiau Tavęs nebemyliu.

Pasaulis susvyruoja, jis ima sunkiai šnupuoti, bet perskaito iki galo.

Nesivyk manęs. Nesistenk manęs surasti. Nesistenk mūsų surasti.

Perskaito laišką tris kartus, kol suvokia ir įsisąmonina. Ji išvyko. Jos išvyko. Jis žino, kad tai tiesa, – jaučia namie ką tik atsiradusią keistą tuštumą, – bet vis vien lekia per kambarius, atidarinėja nišose įtaisytas spinteles ir stalčius. Tačiau jos neliko nė pėdsako: nei paso, nei vairuotojo pažymėjimo, nei jokių kitų svarbių daiktų, įrėminančių gyvenimą.

Nė nemėgink mūsų ieškoti.

Jis grįžta prie virtuvės stalo ir suglamžo laišką, uždusindamas jos žodžius kumštyje. Ji teisi. Jis piktas. Daugiau negu piktas. Įtūžęs. Jo vidų degina iki baltumo įkaitęs karštis. Pažvelgia

pro langą, popieriaus gniužulas drėksta prakaituojančiame delne.
Degtinė. Jam reikia degtinės.

Kol geria, tamsioje proto dirvoje prasikala sėkla, plano
užuomazga, ir ima augti.

Ji neturi teisės šitaip su juo elgtis. Tik ne po to, ką juodviem
teko išgyventi.

Jis ją už tai sunaikins.

Pirma dalis

Dabar

Liza

– Laimingo gimtadienio, brangioji, – sakau stovėdama tarpduryje.

Dabar tik pusė septynių, aš vis dar apdujusi nuo miego, bet mano virtuvė gaudžia nuo paaugliško gyvenimo. Jis smogia tarsi kylanti banga. Neprisimenu, kad *kada nors* būčiau turėjusi tiek energijos. Tai geras jausmas. Esu kupina vilties ir pasitikėjimo.

– Mama, tau nereikėjo keltis. Mes vis tiek išeiname.

Ji šypsosi ir prieina pabučiuoti manęs į skruostą, tikras obuolių šampūno ir rausvo dezodoranto debesėlis, bet atrodo pavargusi. Gal per daug treniruojasi. Netrukus gaus vidurinės mokyklos baigimo pažymėjimą – atestatą, nuo ryto iki vakaro plaukimo treniruotės kelis kartus per savaitę, laikas su šiomis mergaitėmis, mokykla, tad aš jos beveik nematau. Vis sau kar-toju: yra taip, kaip ir turėtų būti. Ji suauga. *Išauga iš* manęs. Turiu išmokti ją paleisti. Bet tai sunku. Juk taip ilgai mes buvo-me dviese prieš visą pasaulį. Dabar pasaulis prisiartina, kad ją pasiglemžtų.

– Ne kiekvieną dieną mano mažajai mergaitei sukanka še-šiolyka, – sakau leisdama į virdulį vandenį ir mirkteliu. Ji pa-šnairuoja į Andželą ir Lizi, bet žinau, yra laiminga, kad vis dėlto atsikėliau išlydėti jos į mokyklą. Ji jau suaugusi ir kartu vis dar mano vaikas. – Be to, – priduriu, – šiandien darbe man didysis pristatymas, tad reikia anksti pradėti.

Suskamba telefonas. Visos trys galvos palinksta prie ekranų, o aš grįžtu prie virdulio. Žinau, kad Eivos gyvenime atsirado vaikukas, vardu Kortnis. Ji dar man apie jį nepasakojo, bet mačiau gautą žinutę, kai aną savaitę paliko telefoną ant virtuvės stalo, o tai tikra retenybė. Buvau įpratusi retkarčiais patikrinti jos telefoną, bet dabar ji įsitaisė atrakinimo kodą ir, nors skaudu tai pripažinti, turi teisę į privatumą. Privalau išmokti pasikliauti jautriu savo šviesios, talentingos dukters protu.

– Dovanų nori dabar ar šįvakar „Pizza Express“? – klausiu.

Eiva laiko rankose mažus dovanų krepšelius su viršuje kyšančiu spalvotu vyniojamuoju popieriumi, bet neišduoda, ką draugės jai nupirko. Gal vėliau pasakys. Prieš kelerius metus būtų *atbėgusi* parodyti. Bet tai jau praeitis. Laikas bėga. Kažkaip nejučia man jau greit bus keturiasdešimt, o Eivai sukanka šešiolika. Netrukus ji išskris iš mano lizdelio.

– Džudi lauke, – sako Andžela, pakėlusি akis nuo savojo „i-Phone“. – Mums reikėtų eiti.

– Bus gerai šįvakar, – atsako Eiva. – Dabar neturiu laiko. – Ji nusišypso ir aš pagalvoju, jog kada nors ji bus graži.

Akimirką dilgteli krūtinę, nuveria netekties jausmas, tad susikaupusi maišau savo arbatą, paskui patikrinu, ar pristatymo spaudiniai vis dar guli ant virtuvės stalo, o mergaitės jau graibo savo paltukus, plaukimo reikmenis, mokyklinės kuprines.

– Iki pasimatymo šįvakar, mama, – šūkteli per petį Eiva ir visos dingsta koridoriuje, kai atlapoja duris ir iškurni laukan, pajuntu drėgno oro šuorą.

Impulsyviai išsitraukiu piniginę, išimu dvidešimt svarų ir užsklendusi paradines duris lekiu paskui jas.

– Eiva, luktelėk! – Esu tik su plonu chalatėliu, bet vejuosi ją takučiu, mosuodama banknotu. – Čia tau ir mergaitėms. Prieš pamokas nueikite kur nors smagiai papusryčiauti.

– Ačiū! – Eivos žodžius greitai nustelbia kitų balsų aidas, paskui jos sugurma į Džudi – smulkutės blondinės prie vairo – automobilį, o aš lieku prie atvirų vartų.

Vos tik jos spėja sulipti, Džudi trūkteli ir nuvažiuoja, aš krūpteliu joms mojuodama. Ji važiuoja labai greitai, tikrai nepasižiūrėjo į automobilio veidrodėlius. Ar Eiva prisisegė saugos diržą? *Nerimas, nerimas*. Tokia aš. Jos nesupranta, koks brangus yra gyvenimas. Kokios brangios yra jos. Kaip gali suprasti? Tokios jaunos ir laimingos.

Pats vasaros įkarštis, bet dangus niūriai pilkas, grasina dar palyti, oras vėsus. Stebiu jas, kol Džudi pasuka už kampo, jau ketinu grįžti į šiltus namus, tik staiga pastebiu automobilį, stovintį ties mūsų keliuko posūkiu man už nugaros. Pašiurpsta oda. Jis nepažįstamas. Tamsiai mėlynas. Iki šiol nematytas. Pažįstu visus mūsų gatvės automobilius. Jau tapo įpročiu pastebėti neįprastus daiktus. Šis automobilis naujas.

Širdis man ima daužytis krūtinėje lyg įkliuvęs paukštelis į langą. Nepajudu nė per colį, tai ne reakcija „kovoti ar bėgti“, o stingdantis šiurpas, siaubas. Automobilio variklis išjungtas, kažkas sėdi prie vairo. Kresnas. Pernelyg toli, kad žžiūrėčiau veidą. Ar jis stebeilija į mane? Galvoje spengia, lyg zvimbtų musės, stengiuosi atgauti kvapą. Kai išgąstis grasosi įveikti, vyriškis, vis dar besivelkantis kostiumo švarką ir tuo pat metu besistengiantis mojuoti vairuotojui, eina savo namų taku. Suburzia variklis. Tik automobiliui pajudėjus vienoje jo pusėje pamatau ploną juostą. „EezyCabs“.

Plūsteli palengvėjimo banga, vos nenusikvatoju. Vos.

„Tu esi saugi, – sakau pati sau, kai taksi važiuoja pro šalį ir niekas viduje nė nedirsteli į mano pusę. – Tu esi saugi ir Eiva saugi. Atsipalaiduok.“

Žinoma, lengviau pasakyti negu padaryti. Išmokau to per metų metus. Iš tiesų baimė manęs niekada nepalieka. Esu

patyrusi ramybės valandėlių, kai beveik galėdavau pamiršti praeitį, bet paskui koks atsitiktinis momentas, toks kaip šis, sukeldavo panikos priepuolį ir aš suprasdavau, kad ta baimė visuomet bus kaip karštas degutas, prilipęs prie mano skrandžio sienelių. Ir dabar išgyvenau šį jausmą, neatlėgstantį nerimą, tarsi kažkas būtų netvarkinga, sutrikę ir aš turėčiau tai pamatyti, bet nematau. Gal kalta aš. Mano amžius. Hormonai. Eivos suaugimas. O gal niekas. Vis dėlto...

– Apie ką galvojate?

Aikteliu ir krūpteliu, paskui nusijuokiu, kaip padarytų kiekvienas, pliaukštelėtas per užpakalį, nors šokas visai nėra juokingas ar smagus. Susiėmusi už krūtinės atsisuku į ponią Goldman, stovinčią prie savo paradinių durų.

– Ar jums viskas gerai? – klausia ji. – Visai nenorėjau išgąsdinti.

– Taip, atleiskite, – sakau. – Užsigalvojau apie dieną prieš akis. Žinote, kaip būna. – Pėdinu atgal prie savo durų.

Nesu tikra, ar ponija Goldman *žino*, kaip būna. Ji budriai stebi, pasilenkia paimti nuo laiptelių vieno butelio pieno, ir aš matau, kaip ji krūpteli. Kokia būna jos diena? Žiūri televizorių? *Skaičiuoja laiką atgal? Neįaučia prasmės?* Kol kas sūnūs jos dar neaplankė.

– Turbūt vėliau kils audra. Ar norėtumėte, kad parvežčiau ko nors iš parduotuvės? Vis vien užsuksiu nusipirkti duonos ir dar šio to. Tiesa, grįšiu gana vėlai, nes po darbo vesiuosi Eivą į piceriją. Šiandien jos gimtadienis.

Man nereikia duonos, bet nepatinka mintis, kad poniai Goldman teks eiti per lietu. Jos šlaunys jau nebelaiko, o kelias gali būti slidus.

– Ak, jei jums būtų nesunku, – atsako ji ir balse girdžiu palengvėjimo gaidelę. – Jūs tokia maloni.

– Puiku. – Nusišypsau ir pajuntu siaubingą skausmą, kurio dar nesuprantu. Empatiją žmogaus trapumui. Viskam, ką žmonės laiko savo viduje. Šiaip ar taip, kažką panašaus. Klausausi, kaip ji vardija man nedidelį savo pirkinių sąrašą. Visko tiek, kad vienam pakanka. Aš pridėsiu pyragą „Battenberg“. Mažutė dovana. Reikėtų pasistengti ir savaitgalį užsukti pas ją išgerti drauge arbatos. Dienos jai turbūt prailgsta, o taip lengva šiame pasaulyje nepastebėti vienišų žmonių. Aš turėčiau tai žinoti. Ilgą laiką buvau vieniša. Tam tikra prasme ir tebesu. Dabar stengiuosi būti gera vienišiams žmonėms. Supratau, kad gerumas yra svarbus. O kas dar?

Kadangi PKR įsteigė antrą padalinį, mes persikėlėme į mažesnes, bet stilingesnes patalpas. Nors dar yra laiko, kol atvyks Saimonas Meningas, kai atvažiavau čia aštuntą valandą, mane šiek tiek pykino, rankos drebėjo ir nenustygo. Tvirtinau sau, kad dėl prezentacijos, bet tai nesąmonė. Taip yra ir dėl Saimono Meningo. Saimoną apėmė kažkokia keista tarpinė būseną – jis jaučiasi ir potencialus naujos įmonės klientas, ir kažkas *kitas*. Flirtas. Viliojimas. Žavesys. Kitoks žvilgsnis. Nežinau, kaip su tuo susitvarkyti. Man galvoje zvimbia, lyg tekėtų silpna elektros srovė.

– Čia tau.

Pakeliu akis nuo pristatymo puslapių ir išvystu Merilin su trimis šokoladiniais „Ferrero Rocher“ saldainiais dėžutėje.

– Kad sektųsi. O šitas, – sako ji ir ištraukusi iš už nugaros kitą ranką paduoda buteliuką putojančio vyno, – kai jau būsi šauiniai atlikusi užduotį.

Nusišypsau jai, užlieja šiluma. Dėkui Dievui už Merilin.

– *Jeigu* sėkmingai ją atliksiu. Žinau, kad jis kalbėjosi su kitais darbuotojų samdytojais.

– Ak, nesijaudink. Jeigu viską sumausi, stalčiuje turiu degtinės.

– Dėkui.

– O kam reikalingos geriausios draugės?

Nuostabiausia šiose naujose patalpose tai, kad mudviejų su Merilin stalai stovi vienas priešais kitą, mažutė dviejų stalų salelė. Tai Merilin sumanė juos taip sustatyti ir jai puikiai pavyko. Ji turi tam akį. Galbūt šią savybę įgijo ištekėjusi už statybininko ir ilgą laiką gyvendama drauge su juo.

– Pažvelk į Tobį, – paragina ji ir linkteli galva į kitą pusę. – Tarp šių naujų merginų jis atrodo it kiaulė mėšle.

Ji teisi. Atsišliejusios į jos stalą spoksome, kaip jis gražinasi. Visos naujos moterys atrodo ne vyresnės kaip dvidešimt penkerių, ir Tobis, kuriam trisdešimt, tikriausiai jaučiasi kaip prityręs vyresnis vyriškis. Ir tikrai tuo žaidžia. Ataidi duslus nervingas kikenimas, mat jis pasako kažką labai smagaus aiškindamas, kaip naudotis fotokopijuokliu.

– Jos išmoks, – tarsteliu.

Šiaip ar taip, kurį laiką mums tai bus pramoga. Gera būti darbe, kur šviečia ryškios lempos, sustatyti vienodi stalai ir raudoni darbo krėslai, gražūs apmušalai. Šįryt išgyventas nejaukumas išsisklaido kaip blogas sapnas.

Devintą valandą Penė, mūsų nuostabioji viršininkė ir PK iš „PK samdos“, sukviečia visus draugėn. Sustojame pusračiu aplink jos kabineto duris, mudvi su Merilin šiek tiek atsitraukusios tarsi aviganės ar auklės. Man patinka Penė. Ji greita, praktiška, veikli ir nesistengia būti pernelyg familiari su savo darbuotojais. Aš čia dirbu jau daugiau kaip dešimt metų ir vargu ar per tą laiką kada nors bendravome asmeniškai. Merilin tai atrodo keista, o man ne. Nors Penė maždaug mano amžiaus, ji yra mano viršininkė. Nenoriu, kad stengtųsi tapti mano drauge. Tuomet jausčiausi nejaukiai.

– Taip malonu, kad pagaliau galime pasveikinti naujas savo komandos nares, – prabyla ji. – Džiaugiuosi, kad prie mūsų

prisdėjo Emilė, Julija ir Steisė, tikiuosi, būsite laimingos čia dirbdamos.

Trys įdegusios ir pasidažiusios jauniklės nusišypso ir laimingos susižvalgo tarpusavyje. Viliuosi, kad jos ir liks tokios draugiškos viena kitai, kokios yra šiandien. Su Merilin susipažinau pirmą darbo dieną ir neįsivaizduoju savo gyvenimo be jos. Kolegės ir geriausios draugės tapo viena. Ji numalšina mano vienatvę.

– Taip pat labai dėkoju Tobiui, Merilin ir Lizai, kad taip greitai viską prižiūri šiuo pereinamuoju laikotarpiu. Merilin ir Liza yra vyresnysis personalas. Jeigu kils kokių problemų, nedelsdamos kreipkitės į jas – apie šios agentūros veiklos kasdienybę jos tikriausiai žino daugiau negu aš.

Kai smalsūs žvilgsniai susminga į mudvi, Merilin nusišypso, o aš įsistebeiliju sau į kojas. O kad turėčiau tiek pasitikėjimo ir elgčiausi kaip Merilin. Ji į viską reaguoja ramiai ir nesutrinka.

– Šiaip ar taip, vėliau virtuvėje lauks pyragai, o po darbo kampinėje kavinėje „Green Man“ gėrimai tiems, kurie ateis. Tikiuosi, norėsite visi.

Ji vėl dingsta savo kabinete ir mūsų būrelis pabyra. Dirsteliu į laikrodį. Vis dar turiu šiek tiek laiko iki susitikimo su Saimonu, šio įvykio svarba viską nustelbia, o mintys apie juokingą pramogą išgaruoja. Suskausta pilvą, kelis kartus giliai įkvepiu. Aš galiu tai padaryti, sakau sau, nors ir nesu tuo įsitikinusi. Aš turiu tai padaryti. Vien komisiniai verti šio nerimo, o metams baigiantis aš privalau gauti didesnę kasmetinę premiją. Gal net atlyginimas pakils. Man reikia sutaupyti Eivai, kad ji galėtų mokytis universitete. Nenoriu, kad savo kaip suaugusios gyvenimą ji pradėtų tik su lagaminu, ir esu pasiryžusi jai pagelbėti. Kaip galėdama ginsiu ją nuo šio pasaulio.

Aš turiu tai padaryti. Žinau, kaip gali būti baisu išėjus iš namų.